

Увод

Почти всеки живот заслужава да бъде разказан. Всеки от нас по един или друг начин изживява някаква история. Историите и героите в тях могат да са различни. Някои герои са вълнуващи и жизнерадостни личности, които контролират съдбата и сами определят хода на живота си. Други пък играят по-незначителна роля. Същността на всеки се определя от социалната му среда, обективните и субективни обстоятелства, с които се сблъсква, притежаваните от него материални блага или морални качества.

Без съмнение всеки от нас се стреми към щастлив живот.

Важно е да отбележим значението на историите, предаващи се от поколение на поколение. Това са истории с поуки, поднасящи ни есенцията от вековния опит на различни народи. Те са сред най-значимите културни наследства, тъй като ни позволяват да пречупим през своя светоглед различни морални ценности. Това от своя страна е предпоставка за социални реформи и подобряване на установените обществени норми.

Преди доста време започнах да събирам кратки мотивиращи разкази. Някои от тях пренаписах, за да им придам по-красива литературна форма. Други са направо превод от различни езици. Общото при всички тях е, че авторите и източниците им са неизвестни. Изключение правят 3 истории, написани преди много години. Това са: „Лъвът и трите крави“, базирана на баснята „Три вола и лъв“ от Езоп, живял в Древна Гърция през VI век преди Хр.; „Предателството“, написана от Ал Байхаки през XI век, и „Лица прилика“, написана от Ал Шарки Ал Куатами, живял в Багдад през VIII век.

Някои от разказите са изключителни като съдържание и форма. Те наподобяват класически арабски истории като тези от „Калила и Димна“ – древна индийска книга с притчи, преведена от индийски на арабски през VIII век от Абдулах бну ал Мукаффа, писар в съда и радикален реформатор. Трудно е да се датират тези истории, но много от тях са популярни в различни култури и са част от общото световно наследство. Корените им водят към Месопотамия, Източна Азия и Древна Гърция. Най-добрият пример за това е известният етиопски роб Езоп. Неговото лице е обезобразено, но мъдростта му е много по-значима. В своите басни Езоп използва животни, които говорят и постъпват като хора. Тези разкази ни учат какво е добро и зло. Например баснята за състезани-

ето между костенурката и надменния заек, който в крайна сметка бива победен с хитрост; или баснята за лъва и мишката, която прегрязала въжетата, опасали царя на животните, и доказала, че малките приятели могат да се окажат от огромна полза. Или баснята за лъва, който наблюдавал трите вола в едно поле, знаейки, че няма да ги победи, докато са заедно. Затова посял ревност в умовете им, която скоро избуяла в кавга и те се разделили. Тогава лъвът убил и трите, защото поотделно те били твърде слаби да се съпротивляват. Басните на Езоп са вечна класика, познати по цял свят, защото илюстрират морални принципи и важни житейски уроци.

Друга част от историите са с арабски произход, например „Конят на халиф Ал Мамун“, „Между Хана и Мана“ или „Лика прилика“ – в тях също намираме ценни поуки.

Някои разкази са със съвременен сюжет и герои. Те идват най-вече от Америка и Европа, както може да се разбере и от местата, и от характеристиките на героите. Авторите на почти всички тях също са неизвестни.

Райнхолд Нибур и адмирал Томас К. Харт пишат следното: „Милостиви Боже, дай ни сила да приемем нещата, които не можем да променим. Дай ни смелост да променим нещата, които можем. Дай ни мъдрост винаги да правим разликата между тях“.

Като човешки същества ние имаме възможността да мислим и да променяме света около нас. Казано е, че „само глупакът се учи от собствените си грешки, мъдрият се учи от грешките на другите“. Да се учиш от другите, разбира се, е възможност, която получаваме безвъзмездно.

Докато пишех тази книга, се стараех да давам добри съвети и насоки. Най-голямата мъдрост обаче ще откриете между редовете.

Инж. Джериес Авад
Назарет

8

Ехото

Баща и син вървели из планината. Внезапно момчето паднало, ударило се и извикало: „Оооооххх!“ За своя изненада чуло глас от планината, който му отговорил: „Оооооооххх!“

Любопитно, момчето попитало: „Кой си ти?“

И получило отговор „Кой си ти?“

После изкрещяло на планината: „Възхищавам ти се!“

Гласът отговорил: „Възхищавам ти се!“

Разгневено, че някой все повтаря думите му, момчето решило да обиди натрапника: „Страхливец!“

И отговорът бил: „Страхливец!“

Тогава момчето се обърнало към баща си: „Тате, какво става?“

Бащата се усмихнал и казал: „Синко, чуй.“ После извикал: „Ти си шампион!“ И гласът отговорил: „Ти си шампион!“

Момчето се изненадало, но все още нищо не разбирало.

Бащата му обяснил: „Хората го наричат ехо, но всъщност това е животът. Той ти връща всичко, което направиш или кажеш. Животът ни е отражение на нашите действия. Ако искаш на този свят да има повече любов, обичай повече. Ако искаш хората от екипа ти да знаят повече, самият ти придобивай повече знания. Това се отнася за всичко“.

*Животът винаги ти дава онова, което
ти си му дал. Той не е низ от случайности,
а отражение на теб самия!*

24

Любовта и времето

Имало някога един остров, на който живеели Щастието, Тъгата, Мъдростта, Любовта и всички останали чувства. Един ден им съобщили, че скоро островът ще потъне, затова всички си направили лодки и отплавали. Останала само Любовта, която спокойно отложила заминаването си до последния възможен момент. Когато островът останал само педя над водата, Любовта решила да помоли за помощ.

Първо се обърнала към Алчността, но тя се оправдала:

– Съжалявам, лодката ми е пълна със сребро и злато, няма място за теб.

Тогава Любовта попитала Суетата, която минавала покрай нея в красив кораб:

– Моля те, Суета, помогни ми!

– Не мога, Любов. Цялата си мокра, ще изцапаш хубавия ми кораб.

И Тъгата минавала наблизо, но на воплите за помощ отвърнала:

– О, аз съм толкова тъжна, че трябва да бъда сама.

Щастието пък било толкова заето с еуфорията си, че изобщо не я забелязало.

Внезапно се чул глас:

– Идвай, Любов, аз ще те взема – рекъл ѝ един старец.

Предоволна от късмета си, Любовта изобщо не попитала къде отиват. Когато стигнали сушата, старецът продължил сам по своя път. Едва тогава тя осъзнала колко му е задължена и попитала белокосата старица Мъдрост:

– Кой ми помогна?

– Времето – отговорила ѝ Мъдростта.

– Времето? Но защо?

Мъдростта се усмихнала и отвърнала:

– Само времето е в състояние да разбере колко ценна е Любовта.

36

Урок по дзен

Уважаван професор отишъл при дзен учител и го помолил да го посветив тайните на дзен.

– Добре си дошъл – поканил учителят професора на чаша чай.

Те седнали на възглавници един срещу друг.

Учителят сложил да се заграява тенджерата с вода на мангала пред себе си, докато професорът му разказвал за всички книги, които е изчел за дзен.

Водата завряла, учителят приготвил чая, а професорът продължавал да говори за всички тайни на дзен, които научил от разговори с други свои просветени колеги.

Учителят започнал да налива чай в чашата му. Наливал, наливал, наливал, докато чашата преляла и чаят започнал да се излива на пода.

– Какво правите? – скочил професорът. Чашата е

пълна, не може да налеете нищо повече в нея.

– Умът е като чаша – казал учителят. – Как искаш да го запълниш с нещо ново, ако първо не си го освободил от излишното?

44

Подаръкът

На млад мъж му предстояло съвсем скоро да завърши гимназия. От дълго време той не откъсвал очи от един спортен автомобил в близкия магазин и тъй като знаел, че баща му може да си го позволи, му казал, че си мечтае това да е подаръкът му за завършването.

Този ден приближавал и младежът започнал да очаква от баща си знаци, че е купил колата. На самия ден баща му го извикал в кабинета си. Казал му, че е горд да има толкова чудесен син и че много го обича. После му подал красиво опакована кутия. Любопитен, но и леко разочарован, синът отворил кутията и намерил вътре красива Библия с кожена подвързия, на която със златни букви било избродирано името му.

Ядосан, той изкрещял:

– Имаш толкова пари и да ми подаряваш Библия!
Младежът изхвърчал бясно от кабинета на баща

си, оставяйки подаръка на масата, след което напуснал и дома си.

Минали много години. Младият мъж пожънал успех в бизнес начинанията си. Имал красива къща и чудесно семейство. Но баща му бил вече много стар и той решил да отиде при него. Двамата не се били виждали от деня, в който синът завършил. Преди обаче да успее да организира пътуването си, той получил телеграма, че баща му е починал и му е завещал цялото си богатство. Трябвало да замине веднага и да се погрижи за подробностите.

Когато пристигнал в бащината си къща, сърцето му се изпълнило с тъга и съжаление. Започнал да преглежда документите на баща си и между тях намерил все още новата Библия, точно както самият той я бил оставил преди години. Със сълзи на очи я отворил и започнал да прелиства страниците.

Бащата грижливо бил подчертал ред 7:11 от Евангелие от Матей: „Щом вие, въпреки че сте зли, знаете как да давате добри дарове на децата си, то колко повече вашият Баща в небесата ще даде добри неща на онези, които поискат от него!“

Докато мъжът четял тези думи, от страниците изпаднал ключ за кола с името на търговеца, в чийто магазин била изложена така желаната от него навремето спортна кола. До името на търговеца била

датата на завършването му и думите: „ПЛАТЕНА 100%“.

*Колко често отхвърляме Божиите дарове,
защото не са опаковани така, както
очакваме? Не разваляйте това, което
имате, за да съжалявате за онова, което
нямате. И не забравяйте, че доскоро само
сте мечтали за това, което имате сега.*

**АКО ВАШИЯТ ДАР НЕ Е ОПАКОВАН,
КАКТО СТЕ ОЧАКВАЛИ, ТОВА Е,
ЗАЩОТО Е БИЛ ОПАКОВАН
МНОГО ПО-ДОБРЕ!**

53

Четири жени

Живял някога богат търговец. Той имал четири жени. Обичал най-много четвъртата, обсипвал я със скъпи дрехи, глезел я с всякакви лакомства, грижел се за нея и ѝ давал винаги най-доброто.

Обичал много и третата си жена. Бил много горд с нея, държал да я показва на всичките си приятели, но постоянно се страхувал, че тя ще избяга от него с някой друг мъж.

Имал чувства и към втората си жена. Тя била дискретна, много търпелива и той ѝ доверявал всичките си тайни. Когато имал проблеми, търговецът се съветвал с нея и тя винаги намирала изход от трудностите.

Първата му жена била негова вярна спътница, грижела се за богатството, търговските му дела и домакинството. Търговецът обаче не обичал първата си жена и макар че тя изпитвала към него силни чувства, той едва я забелязвал.

Един ден търговецът се разболял. Разбрал, че скоро ще умре. Мислел за охолния си живот и си казал: „Сега имам четири съпруги, но когато умра, ще остана без тях. Колко самотен ще бъда!“

Затова попитал четвъртата си жена:

– Обичах те повече от всички, дарявах те с най-прекрасни дрехи и се грижех непрестанно за теб. Сега умирам, ще ме придружиш ли в смъртта, за да останем заедно?

– Няма начин – отсякла четвъртата жена и без да каже нещо повече, си тръгнала.

Отговорът ѝ се забил като остър нож в сърцето на търговеца. Натъжен, той попитал третата си жена:

– Обичах те през целия си живот, ще дойдеш ли с мен в отвъдното?

– Не – отговорила тя. – Животът тук е твърде хубав! Когато умреш, ще се омъжа за друг!

Търговецът целият изтръпнал от болка. Тогава попитал втората си жена:

– Винаги когато съм имал нужда от помощ, ти си се отзовавала. Сега отново се нуждая от теб. Когато умра, ще ме последваш ли, за да не бъда сам?

– Съжалявам, но този път не мога да ти помогна – отговорила тя. – Мога единствено да те изпратя до гроба.

Отговорът сразил търговеца като гръм, след който останал безмълвен. Тогава се чул глас:

– Аз ще дойда с теб. Ще те последвам, където и да отидеш.

Търговецът погледнал и видял първата си жена. Тя била само кожа и кости, сякаш страдала от недохранване. Силно разстроен, търговецът казал:

– Трябваше да се грижа по-добре за теб, когато имах възможност!

Всъщност всеки от нас има четири жени в своя живот.

Четвъртата е нашето тяло. Без значение колко усилия полагаме, за да изглежда добре и да е здраво, то винаги ни напуска, когато умрем.

Третата жена са парите ни, професията, положението ни в обществото. Когато умрем, те отиват при някой друг.

Втората жена са семейството и приятелите ни. Без значение колко близки са ни били приживе, те могат само да ни придружат в последния ни житейски път – до гроба.

А първата жена е нашата душа, която често пренебрегваме в стремежа си към материално богатство и чувствено удоволствие. Тя единствена може да ни последва дори и в смъртта. Затова е добре да се грижим за нея и да зачитаме желанията ѝ – сега, а

не едва когато сме на смъртния си одър.

*Душата е единствената част от нас,
която ще ни съпътства винаги.*

91

СТЪПКИ

На един мъж му се присънило нещо невероятно.

Двамата с Бог се разхождали по плажа. Като погледнел към небето, мъжът виждал как там проблясват случки от живота му, придружени винаги от два чифта стъпки: неговите и тези на Бог.

Когато всички случки от живота му минали пред очите му, той забелязал нещо доста обезпокояващо: в най-трудните моменти се виждал само един чифт стъпки.

Това дълбоко разтревожило мъжа и той попитал Бог:

– Ти каза, че ако те следвам, ще бъдеш с мен в добро и зло. Но в най-тежките времена се виждат само един чифт стъпки. Защо си ме оставил, когато съм имал най-голяма нужда от теб?

– Обичам те и никога няма да те оставя – казал

Бог. – В дните на най-голямо страдание, когато се вижда само един чифт стъпки, аз те носех на ръце.

